

1. SZ.

Augustus 21-én 1858.

Megjelenik minden szombatnapon
egy iven sokféle képpel ellátva.

Előfizetési ár:

Egy évharmadra, azaz 4 hónapra
2 ft., egész évre 6 ft.—Előfizethetni
mind en postahivatalnál és
könyvtáraknál.

Kiadó-hivatal:

Pesten egyetem-utca
4-ik szám.] a -

AZ ÜSTÖKÖS.

Humoristico-belletristicus hetilap.

PROLOG.

Érdemes publicum! Itt van az üstökös,
Odafenn a rajza.
Ez a cifraság itt minthogy lesz örökös,
Megfejtvén értelmét, essünk által rajta.

Az első betűben láthatunk két férfit,
Szeges buzogánnyal kik tudniillik a
Lábuk alá gázolt könyvet agyoncséplik:
Az ott — a *kritika*.

A második betű tűzokádó sárkány,
Satyra a neve, félnek tőle nagyon.
Keresve keresi, mindenfelé járván,
A kit megharapjon.

A harmadik betű symbolumos képe
Képviseli nálunk a *viczet* és *bonmót*-t
A sok barbar csillag-kép között az égbe
Ez is elfér kómmót.

Negyedik égi jegy, sokak által ismert:
A tudósok szerint a belseje ó bor.
Örömet vizsgálják a poéták is, mert
Ez a legjobb *humor*.

Az ötödik betűt puskával kezében
Nézhetnök vadásznak;
Az is ő és nem más, lövöldözvén szépen
Hol „bakot“, hol „kacsát“: neve *újdondászat*.

Az előtte járó csudát nézi vadnak:
Krinolin az alja,
Paméla, napernyő a kettős pont rajta;
Ezen szörnyeteget nevezik *divatnak*.

Végso hieroglyph *versirók* jelképe:
Orrából, szájából ömlik a viz bőven;
A szegény poéta áldás mindenkép e
Szár az esztendőben.

Feje üstökösnek tarajos képével
Hasonlatos ama jó kedvű madárhoz,
Mely soha sem álmos
S jó reggelt kiabál ablak alatt éjjel.

Mert az üstökösök az égi *kakasok*
Mikor kell, bejárván az ég boltozatját.
A sok csillagjérece azért tojja a sok
Hulló csillagocskát.

Érdemes publikum, megismertük egymást.
Elejétől végig megértvén a dolgot.
Adjon Isten erőt egészséget folyvást,
— Többi a te dolgod.

A V É N S A S.

Zsilipy Péter szegény köznemes volt Mária Theresia idejében; azt sem lehet egész bizonyossággal állítani, hogy az armalisa nagyon hamar kéznél lett volna, ha keresésre kerül a dolog. Birtoka, a proverbialis hét szilvafa, jobban tele volt már pörrel és adóssággal, mint falevéllal; az ilyen veszni indult gazdaságot aztán minden ártalmas féreg pusztítja, kaszálóját feltúrja a vakondok, vetéseit megeszi a sáska, dohányát elveri a ragya, s lova elkapja az erkölcsöt, melyet gazdája elveszített.

A negyvenen túl járt már, és még addig mindenbe beleveszített, a mihez csak hozzá fogott. A míg öszülni nem kezdett, addig abban a reményességben élt, hogy majd valami jó házassággal helyre hozza állapotjait; mindenütt kosarat kapott. Később hivatal kereséssel töltötte az időt még kevesebb eredménnyel. Az egész diák szótárból egy igének sem volt birtokában, még csak ennek a szócskának sem: *connexio*, a mi maga is többet ért volna az egész dictionariumnál s így mindenből kimaradt. Majd meg pörököt kezdett avult irományok nyomán, azokat rendre elvesztette, a bírakat megbántotta, azért actiókat kapott, criminalitásokba keveredett, egy pár szolgabírást megvasvillázott, a ki *exequalni* akarta; már arról volt szó, hogy becsukják; a midőn kiütött a burkus háború.

Az országban nagy mozgalom támadt, fegyverbe szöliták a nemességet; nem kérték elő a nemeslevelét, a ki *insurgálni* akart, azt sem igen nyomozták, hogy van-e ellene *criminalis actio*? csak azt nézték, van-e jó két ökle és tud-e ülni a lovon? Ökle volt Zsilipy Péternek jó; bizonyosságait viselé a *legale testimonium háta*; lovon is eltudott ülni naphosszant, mikor a nyulakat kergette az ugarban s aztán ide haza nem volt neki mit veszíteni, ha elmegy, a mi háború idején nagy virtus.

A tekintetes vármegye köszönettel is fogadta Zsilipy Péternek azt az ajánlatát, hogy a közleledő háborúba egy szabad csapatot fog alakítani, melylyel a fenyegető ellenség földre berontván, annak mindenféle károkat és alkalmatlanságokat szerzend, egyszer azért, hogy az ellenségnek az jól fog esni, másszor meg azért, hogy a tekintetes vármegyének is jól fog esni, ha megmenekül egy csoport híres oldalbordabetörő legénytől, a milyen akkor minden *compossessoratusban* akadt

elég. Azokat Zsilipy Péter *practicus* biztatásokkal össze is gyűjté, a vármegye adott alájuk lovat, rájuk *mundért*, *tarsolyt*, oldalukra kardot és karabélyt, egy párnak meg is rövidité várakozási határ idejét, ki netán egy pár bevett fejnek miatta a tekintetes vármegye ingyen szállásait élvezé s e vállalkozó csapatnak Zsilipy Péter uramat hadnagyává téve s kifizetvén egy hónapi *lénungjukat*, megmutatta nekik, merre van *Silézia*? s azzal *utrabocsátá* őket. Már aztán vagy jól viselik magukat s *becsületet* hoznak az országra, vagy elvesznek *rendén* s úgy is jól van.

Az első eset tölt be. Zsilipy Péter csapatja az első *intrádánál* oly szentelen szerencsével és oly stratégia ellenes bátorsággal rontott be a poroszok földre, hogy mielőtt a rendes hadvezérek megismerkedhettek volna egymással, már akkor Zsilipy nevét szél-tiben emlegették innen is, túl is. — Eleinte csak *kicsinyben* kezdte: egy-egy *podgyász-vonat*ot elfoglalni, s azt ezer veszedelmén keresztül haza vinni; tiz *mérföldnyi* távolban a rendes hadseregtől ellenséges tiszturakat valami *tánczvizigalomban* együtt lepni, összefogni, az ellenállókat *lekasabolni*, a többtől *váltságdíj* venni; ezek voltak első *tréfás kísérletei*. A siker apródonként mindig szaporitá merész szabad csapatját; midőn pedig egyszer egy burkus osztálynak egész hadipénztárát elfoglalá, több mint fél millió készpénzzel; akkor egész *zászlóalj*at toborzott magának s *legénységét* *ex propriis* rendesen fizette. A háború hét esztendeig tartott; hét esztendő alatt Zsilipy Péterből nagy ember lett. Az ellenség városait sorra látogatta, olyankor, midőn legkevesbé várták; egy kis ezreddel úgy összetudta zavarni a tudós hadvezérek csatarendjét, *marschrutáját*, úgy kiforgatta őket minden hadi tudományukból, hogy utoljára már elnevezték Ördög Péternek, s nem is gondoltak rá, hogy valahol megfoghassák. — A háború végén Zsilipy Péter, mint ezredes tért vissza vármegyéjébe, mint *rendjelekkel* rakott *vitéz harcos*, és — mint éktelenül gazdag ember, s nevezteték *Várhelyi gróf Zsilipy Péternek*.

Most már bezzeg nem *ijesztgették* a szolgabírák, hogy *becsuktatják* *hatalmaskodásért*, nem fenyegette *tabuláris ügyvéd* *executioval*; nem kérdezték a *megyegyűlésen*, hol az *armalisa*? Most már, ha akart, akár *főispán* lehetett a vármegyében; a hol *eskütté* sem választották haj-

dan. Most már válogathatott a Duna Tisza közt selyemben járó kisasszonyok közül feleséget, pedig most már ősz volt a bajusza.

De az új gróftól távol voltak a boszuállás emlékei. Eszébe sem jutottak a szolgabírák, hogy most főispánjuk legyen, sem a tisztartó leányok, kik neki kosarat adtak, hogy földesuraik kisasszonyaiból vegyen nőt amazok daczára; nagyobbra nézett ő. Az udvarnál járni, a birodalmi fővárosban élni, s rangjához és birtokához illő fényben ragyogni volt az ő óhajta. Ott építettett díszes palotát; eljárt a díszünnepélyekre, s elvett nőül egy gróf Silberstein kisasszonyt, a ki a legszebb és legműveltebb delnőnek tartaték az udvarhölgyek között. Az ifju asszonyság soha sem bánta meg, hogy az öreg grófhhoz ment nőül, a kit különben nincs is mért öreg grófnak neveznünk, mert mindössze három esztendeje, hogy gróf. Nem tudott ugyan udvarolni, de tudta ne-jének minden kívánságát megelőzni, s bár ha ősz volt is a bajusza, de azért különb legény volt minden tekintetben sok minorennis urfinál. Csupán egy nagy baj volt közöttük, az hogy gróf Zsilipy egy hangot sem tudott máskép, mint magyarul, Silberstein Leonora pedig minden európai nyelv közül épen csak erről az egyről nem tudta, hogy a nyelvével beszéli-e ezt az ember, vagy a fogával?

Már hogyan, hogyan nem értették meg egymást? házasságuk második évében fiuk született; a kit megkereszteltek János, Hugó, Theobald, Aloys, és nem tudom én még minek?

Azt a fiút természetesen mind a ketten igen nagyon szerették. Mikor már nőni kezdett, akkor fogadtak mellé egy professort nevelőül, nagyobb fizetéssel, mint az egyetemnél, s holtig való ellátással.

Egy napon odahívatta magához a tanárt Zsilipy magány szobájába, leülteti maga elé s beszédet kezd vele.

— Mondja csak professor uram, hány féle nyelven tud beszélni.

— Tizenhaton.

— Mennyi ideig tudott egyet megtanulni?

— A latint legtöbbször; a vele rokonokat hamarabb; a magyart egy esztendő alatt.

— Hm, az nagyon szép. Lásza professor uram, én nem tudok beszélni a feleségemmel. Pedig szeretem ám nagyon. De ezt is hiába mondom neki, mert nem érti. Ha jó kedve van, azt ő nem oszthatja meg velem, s ha valami panaszom van, azt meg én nem mondhatom el ő neki. Néha úgy

álmodom, hogy beszélünk egymással, s aztán mikor felébredek, akkor olyan rosszul esik, hogy megint süketnémák vagyunk. Azt nem is emlitem, hogy idegen ember akár szemtől szemembe összeszédhat s én még azt mondhatom rá, hogy köszönöm a gráciáját. — Mondja meg nekem, mennyi idő alatt tanítana meg engem németül?

— Gyakorlat mellett viheti nagyságod fél év alatt annyira, hogy bárkivel elbeszélgethet.

— No ha engem annyira megtanít professor uram, kap tőlem ezer darab aranyat.

A tanár örömmel állt rá az ajánlatra.

— Hanem több conditio is jár vele. Hallja csak. Ha maga a teremtett ég alatt valami két lábú állatnak elárulja azt, hogy én tanulok, hát akkor én magát föbelövöm. — Másodsor; ha maga elneveti magát, mikor én valami furcsát mondok, akkor én magát rögtön föbelövöm.

A tanár ráállt, hogy árulkodni nem fog és soha nem nevet.

Alig lépett ki a gróf szobájából, midőn maga a grófné hívta be szobájába s ez meg azt az ajánlatot tette neki, hogy kap tőle ezer aranyat, ha öt félesztendő alatt megtanítja magyarul. — Lám férje oly derék jó ember és ő neki úgy fáj az, hogy nem beszélhet vele soha. Annak bizonyosan semmivel sem fog nagyobb örömet szerezhetni, s ezáltal tanusítandja legjobban, mennyire szereti őt; hanem az egész dolog titok, és arról senkinek egy szót sem szabad tudni.

Doctor Langer arra is szépen ráállt s azután naponkint két órával több leczkét adott a háznál; egyet a grófnak délelőtt, míg a kis fiúnak gymnasticai órája volt s a grófné toilettjét végzé, másikat délután a grófnénak, míg Zsilipy szunynyadozott. Titkot pedig már csak azért is jól tudott tartani, mert ezer arany helyett így kétezer várt rá.

A grófnővel nagyon könnyen ment az oktatás: ő igen alkalmas tanítvány volt; oly szépen tudta hegyezni ajkait a mi szükségű beszédünkhöz, olyan könnyen megtanulta lány magányhangzóink kiejtését, s később még a határozott és határozatlan formáktól sem rettent vissza.

Annál veszedelmesebbek voltak a leczkék a gróffal. Bezárt ajtó mellett; az asztalon egyfelől a töltött pisztoly, másfelől a kalamáris: a ki nevet, azt lövik föbe. A professor nem nevetett.

Pedig de sok jó alkalmat szalasztott el rá!

A grófnak először is semminemű sejtelme nem volt arról, hogy mire való az a der die das? Azt ő igen mindegynek találta. Később, mikor

már sok szót tudott, szeretett mindent úgy fordítva adni, a hogy ő azt kigondolta; szabály volt, hogy egy szót sem szabad a leczke alatt magyarul mondani.

— Herr Leerer! wo ist majn — — handbeschmier? (kezkenő).

A professor nem tudta, hogy mi az?

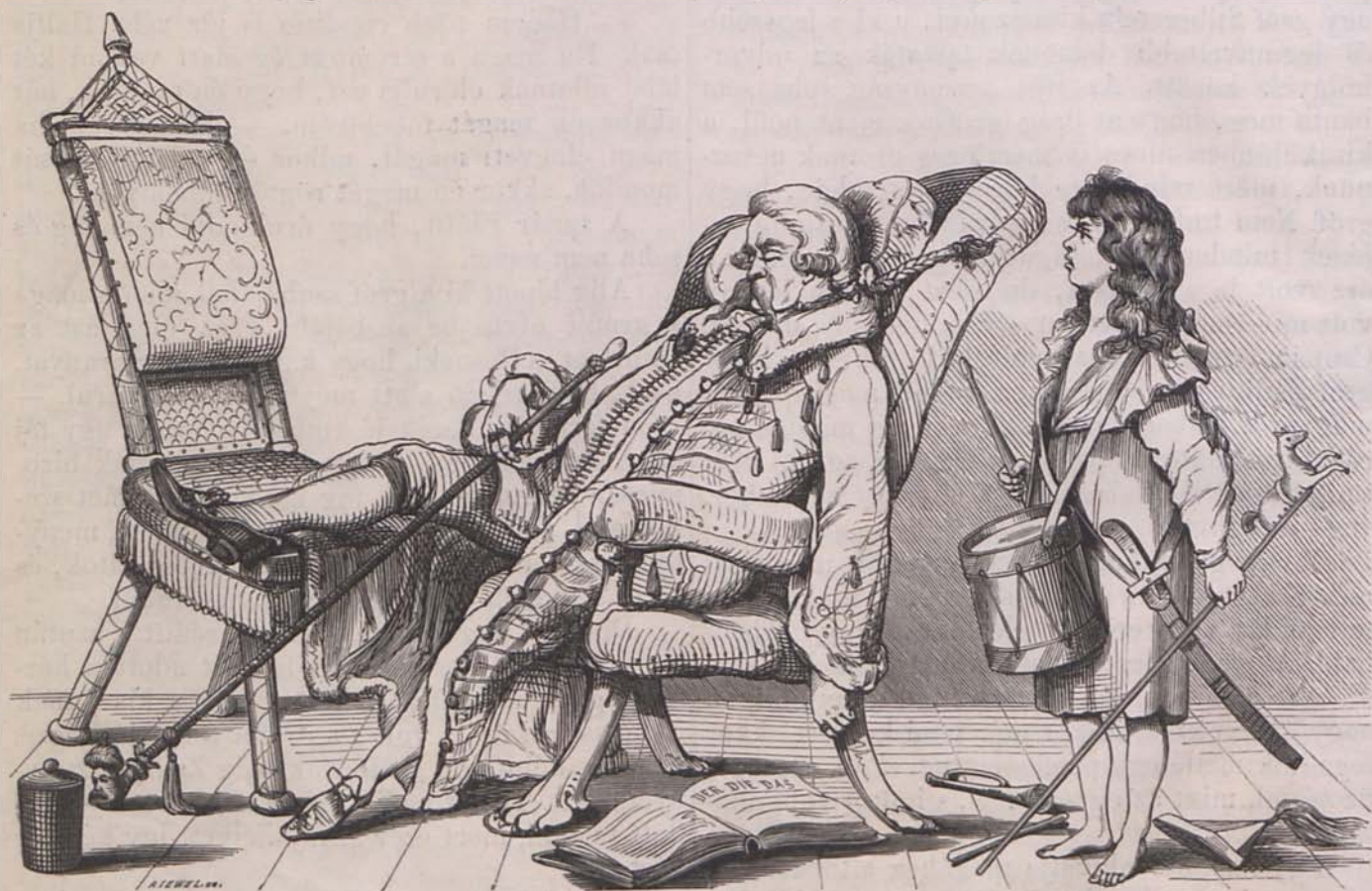
— No hát! Zum blasen den Nasen? (órrt fújni).

Ebből aztán megtudta, hogy mi kell neki?

— Bin heute sehr schlecht; hab sehr gut gewohnt mit dem geladenen Kraut, und hat mich das Kalte ausgetroffen.

— No hát, kiálta Zsilipy öklével az asztalra ülve: „himmelstein hat schaffen!“ (menyő teremtetten). (A professor nem bánta, ha úgy van is.)

Zsilipy Péter három hónap mulva azt vette észre, hogy nagyon kevésre ment; szégyenlette magát, hogy olyan rossz diák: bizony-bizony sokszor megérdemelné, hogy ne kapjon ebédet; ebbéli szégyenében aztán mit tett? a délutáni álmot lopta el magától. A mint az ebédet végezte, megparancsolta odakinn a cselédségnek halálbüntetés alatt, hogy hozzá senki be ne merjen lépni, a míg alszik, mert ő mindenkit

A jámbor professor ebből aztán vagy értette meg, vagy sem, hogy a gróf úr rosszul van: jólakott töltött káposztával, s kilelte a hideg.

— Welcher Sonne ist? (micsoda nap van ma?) — A professor azt felelte rá, hogy igen szép nap van.

— Welcher Sonne dem Sieben?! kiálta rá haragosan a gróf (micsoda napja a hétnek?)

Erre meg már épen nem volt készen a professor. A gróf dühbe jött miatta. —

— Wie sagt man „teremtette!“

— Teremtette, felelt a tanár nyugodtan; „erschuf, hat erschaffen.“

személyválogatás nélkül agyonlő, a ki álmából felveri.

Akkor aztán neki feküdt a der die dasnak s magolta a grammaticát, hogy a hátán csorgott bele az izzadság. Történt azonban, hogy e terhes foglalkozás közben a sok éves eljogait követelő álmom elnyomta szemeit, a pipa szájából, a könyv kezeiből kihullott a földre, a jó vitéz férfi nagyon nagy dosist talált bevenni mindenféle narcoticumból; — ez alatt kis fia, kinek nem sokat parancsolt a hopmester, a tilalom ellenére berontott apja szobájába s rajta kapta az öreget a titokteljes munkán.

A gyerek visszafutott anyjához s elmesélte neki, hogy apja leczkét tanul : el is aludt rajta.

Leonorát lelkéig hatotta ez a nagy gyöngéd-ség. — Ilyen férfi-korban egy asszony kedvéért nyelveket tanulni annak, a ki megvénült egy mellett, nem csekély áldozat. Átlopózott hozzá; Péter még aludt, szótár, nyelvtan, párbeszédés könyvek s egyéb corpus delicti ott hevert lábánál; a nő felcsókolta őt álmából, s a mint a hadastyán felveté szeméit, az-az édes csengő hang fogadta, a minél kedvesebbet nekünk a sphaerák zenéje sem mond : magyar szónak híják :

— Mit álmodtál férjem? kérdezé az aszony tiszta magyarsággal. Nem álmodtad-e, hogy míg te fáradva küzdesz, hogy hozzám közelebb lehess; én a másik uton megelőzlek a közös ohajtásban?

Zsilipy Péter szentül azt hitte, hogy most is csak álmodik, folytatását egy kedves régi álomképnek, melyből szabad volt neki fel nem ébredni

többet. Ez a fölfedezés végtelenül boldoggá tette Zsilipit, különösen azért, hogy nem kellett neki többet iskolába járni, kifizette a professornak a kétezer aranyat, hiszen meg volt érdemelve.

Hanem azért vitte annyira nyelvészeti tökélyeit, hogy az udvarnál is föllépett kísérleteivel; egy pár adomát historicummá is tett általa; egyszer tudniillik különös bók gyanánt azt találta mondani egy udvarhölgynek „Selber hat schönes Leder“ (magának szép bőre van). — Nemsokára e megtisztelt udvarhölgy meghimlőzött s arczán meglátszottak a betegség nyomai; mikor aztán ismét találkozott Zsilipyvel, bús tréfával mondá neki : „lássa, oda van a schönes Leder.“

Erre Zsilipy olyan formát mondott neki, hogy történjék bármi a külsővel, csak a szív legyen jó, hanem ezt olyan válogatott kifejezésekben adá tudtára, hogy az udvarhölgy azt mondta neki rá : „Sie Saumagen!“

Palócz mondás.

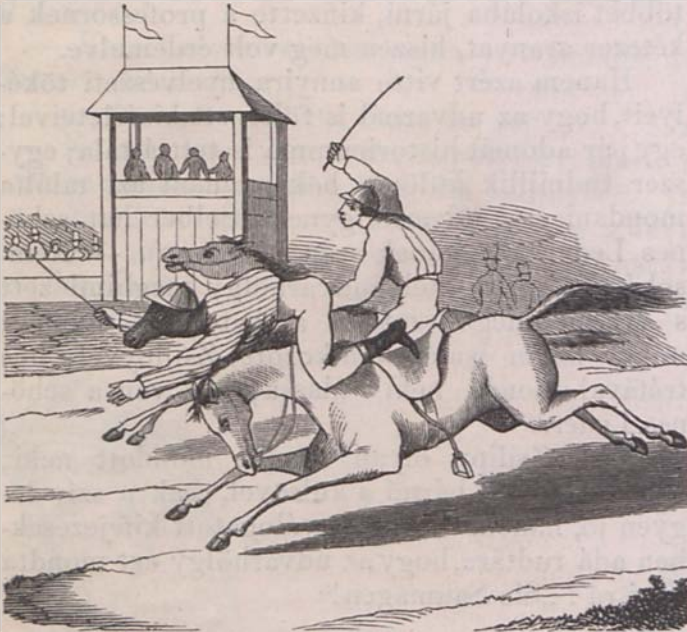
Utesinálni voltak kirendelve a palóczok.

— Ugyan hát ezt az öreg embert minek hozták kendtek magukkal? mond a felügyelő, egy fogatlan örege mutatva közöttük.

A legokosabb felelt :

— Hát bez ezt az öreget csak *kutyának* hoztuk el magoónkaa, hogy vegyázzék a gónyaánkra.

Hazai lóversenyek.

...Gróf Y-nak Flinkflank angol telivér sötét-pej paripája az egész futtatás alatt mindig előtte járt báró X., Ripsraps arabs félvér almás-szürké-

jének, a célpontnál azonban báró X. jockeyja egy merész szökés által versenytársát *egy egész lőfejjel* megelőzte

Asszonyságok dija. Háromszor egy crinolin körül; pályahossza 1 és $\frac{1}{4}$ angol mértföld. A ki legelőbb célhoz ér, az a vesztes. Bánat minden részvevő által fizettetik.

(Folytatása következik.)

TINÓDI SEBESTYÉN DIÁK KRÓNIKÁI.

(Folytatás.)

A kezdetét lásd az 1667-ki Divatlapban, (ha volt).

Nyolczszáz ötvennyolcznak második felében
Tinódi Sebestyén álmából felébred,
Kétszáz esztendeig szunnyadozván épen,
Ime Kakas Márton toppanik elébem.

Jó reggelt Sebestyén, monda Kakas Márton.
Én régi ismerős, rég alvó barátom.
Kigyelmedet én itt már olyan rég vártam.
Valánk Erdélyben is hajdanta egy párton.

Én most e világon ujságot szerkesztek.
Pluto másvilágról haza úgy eresztett.
Viceördög lettem, kitől világ reszket.
Ujságomat nézve, láthatja kend eztet.

Kendnek is Sebestyén elég volt az álom,
Ideje, hogy immár tiz körmére álljon.
Ujdonság írónak kendet invitálom
Hajdanta is az volt, legjobbnak találom.

Mert mi másnak régi, kendnek az még mind új.
Ujdonságra talál, akár merre indul.
Pestnek városában miként Budán szintűgy.
Nosza fogd a tarsolyt, kalamárist, indulj.

Tinódi Sebestyén mit tehetett vala?
E szép ajánlatot elfogadá vala.
Kakas Márton urral utra kele vala.
Utcza közepére kilábala vala.

Négy kerekű ólak az piacon vannak,
Ajtaján beülni kellett nekem annak
Mondá a vezetöm, hogy ez komfortábel,
Ló van bele fogva, de nem ragad ám el.
— Innen a két várost beutaztuk vala.
Két álló hónapig mindig jártunk vala
Tapasztalásokat csüstitül szedék vala
Szegény komfortábel majd összetört — bala (loco: bele).
Kalamárisomban nincsen annyi, — mint a
Mennyi ezt leírni képes legyen, — tinta.
Azért rendet tartok, szedvén systémába,
Annak rendi szerint, mit nyertem themába.
Elmondom s nem kérдем, kell-é, vagy nem kell-é?
A kinek unalmas, hegedüljön mellé.
Első szakasz léssen, hogy mit isznak Pesten?
A második léssen, hogy mit esznek Pesten?
A harmadik lesz, hogy mit csinálnak Pesten?
A negyedik meg, hogy mit beszélnek Pesten?
Ebből aztán soha ki sem fogyok Pesten.
Ezen négy elemből áll minden mozgalom:
Kezdjük hát legelől, úgy mint az italon. —
Az én időmben csak bornak volt keleti
Viznek gulya ménes tette tiszteletit.
Nem is járt a jámbor magyar szivben akkor
Semmi más nedv egyéb, csupán csak vér és bor.
Hiréből ismertük a fekete levest:

De arra is az volt a rím, hogy „ne nevesse.”
 Hajh mostanság immár sok idegen nedvet
 Pohárral kanállal ifjak vének szednek;
 Vérükbe azokból sok salak, sok phlegma
 És sok szívet rontó mérég által megy ma.
 Reggel afrikai babból sütnék kormot,
 Fekete levével boszontják a gyomrot.
 Mások föld alatti alma nedvét nyelik
 A miktől a szemük mind kiveresedik.
 Hátha még azt látnád dicső ősiünk Árpád,
 Hogy isszák elfajult utódid az árpát?
 Úveg csizma-szárbul isszák e moslékot:
 Magam sem hinném el, hogy ha nem volnék ott.
 Undok pesti divat már vidékre is hat,
 Ott is elcsufítja nemes fajzatinkat.
 Ha egyszer megszokta magyar a sörivást
 Akkor aztán könnyen megszokik minden mást.
 A rossz söritaltól elvész az ereje
 Nagyot nő a hasa, vastag lesz a feje.
 A kinek bor helyett sör száll a fejében,
 Ha pofonítik is, megköszöni szépen.
 S míg a dicső bortul tánczra pezsdült lába,
 Ettől teste vágyik — csak a pocsolóába,
 Bor mellett héjh tudtak régen harcra szállni.
 Sör mellett ma tudnak csak politizálni.
 De még ez mind semmi, este a félország,
 Mintha valamennyit törné nehéz kország.

Herbatét melegít, arra hí vendégül,
 Gonosz meleg víztől órra szája kékül,
 Még a kecskeméti embör is ha feljön
 Hetivásárokra pöntökön, meg keddön
 Azt mondja komjának : „gyerünk, igyunk tehát.”
 S mit iszik a lellem-teremtette? theat.
 Hát azt ki hallotta, hogy egész boltokban
 Mindenféle vizet árulgatnak tokban.
 Az egyik savanyó, a másik keserő
 Kinek záp a szaga, kinek örrekerő.
 Isszák betegségről, a kik nem betegek,
 Keserüt találtak Budán is eleget.
 Budai sós-vizet itta bár Ole Bull
 Én is ittam benne : valék töle ebül.
 Mondaná meg nekem, kérdém collégámat
 Ez a keserü sós forrás hogyan támadt?
 „Török idejében sok könnyet hullattak,
 Buda vára alatt, kik e honban laktak,
 Keserü magyar könny összegyűlt sok évig :
 Tizenkért krajezáért itezéjét most mérik. —
 Én is megeléglém ezt a szép hivatalt :
 Hogy a közjóllétért kóstolgassak italt.
 Iram ezt a verset egy helyemben állva,
 Szívemnek s gyomromnak méltó fájdalmaiba.

Tinódi Lantos Sebestyén diák,
 az üstökös konvencziós hegedőse.

Indítványok a Katona-szobor kijavítására.

Fig. 1. X. bíráló azt kívánja, hogy a szobor abban a helyzetben legyen kiállítva, a mint írja Bánkbánt.

Fig. 2. Y. bíráló nem érti, hogy miért tartja Katona szobra a tollát égfelé, miért nem inkább a kalamárását? Abba legalább eshetnék valami az égből. Volna értelme.

Fig. 3. Q. bíráló practicus oldalról fogja fel a dolgot. Ha már ott áll az a szobor, lenne valami hasznos czéllal összekötte, invitálná levett süveggel a publicumot a színházba járásra; a talapzatra lehetne ragasztani mindig a szinlapot.

Fig. 4. Z. bíráló megbotránkozik rajta, hogy Tomory minek emeltetett legelőbb is egy drámaíró számára emlékszobrot, holott az ilyen megtiszteltetés sokkal inkább megilletne egy kritikust.

Microscopicus studiumok

előadva professor Kakas Márton által.

1. Egy csepp viz tizenkétezerszer nagyítóüvegen keresztül nézve.

Nincs bámulatra méltóbb csodája a természetnek, tisztelt hallgatóim, mint a mit a microscop nagyító üvege fedez fel előttünk. Ime itt látnak önök maguk előtt egy csepp vizet s ha ugyan azt a görcsövön keresztül szemlélik, mennyi bámulatra méltó alak tűnik fel abban. Alant látunk egy infusoriust, mely nagyon hasonlít valami kocsmáros alakjához, ki boros hordóját vízzel frissíti fel, mellette kancsó alakú ázalékok úsznak; fölötté azon ülő helyzetben levő szörnyeteg valószínűleg valami drámairó, s az a hosszú százlábu csoda, a mi asztaláról lenyúlik, a pálya-szomorujáték, mit december végére készít s az a napforma izé a dicsőség és száz arany, mit a hosszú ötfelvonásos csoda elnyelni fenyegetőzik; balról az a bepólázott kukac gräfenbergi dühöncz vizes pokróczba burkolva, alatta egy másik, hasonló vizivó szörny, kifejlettebb stadiumban. Ezek közt láthatók az egyesült angol és francia flották, melyek Chinát bevenni indulnak; fölöttük eviczkel egy nagyon complicált ázalék, mely nagyon hasonlít egy Donauwassert hordó ekvipázshoz; jobb oldalon uszkál kecses kunkorgással parazzal kezében egy vízi nympa, és crinolin nélkül. utána iramszik az ázalék gavallér, a kit már vízre vitt; az egészen pedig keresztül és kasul vonul nagy hosszasán az a nagy tengeri kigyó, a mi valahányszor a szegény ujságíróknak nincs miről írni, megjelenik s végig

járja Európa minden hirlapjait, míg velük együtt ismét vízzé válik. Holmi apróbb alakocskák kilétének találgatását, mik még e csepp vizben látszanak, nem találok szükségesnek, bizván őket a tisztelt hallgatóság phantasiájára.

Legközelebb egy borcseppet fogunk szemle alá venni, azután egy csepp tintát, egy csepp vért és et sicporro.

Művészet.

Milyenek képzelte Tinódi az orosz ka(n)csuka tánczot, mielőtt a hírhedett Bagdanoffokat látta?

Rébusz.

Szerkesztői sub rosa.

1. *L. N.-Várad.* Mi előtt szóltatok, már megadatott.
2. *Ugyanott a „Duda“ és „Nyilt szem“ közelismerést kivitt hirlapok szerkesztőjének.* A közölt lapok tartalmában sok genialis tréfa van, de kevés kiadható. Nem hogy meg nem ütnék a katonamértéket; de majd megütné őket a katonamérték. A piánokat felhasználjuk, a fortékat vissza küldjük.
3. *A göncsöl csillagnak.* A küldött tréfát: mi ujság az égi testek között? használhatjuk. Hová küldjük a tisztelet példányt? A holdba? Mi az utolsó postaállomás?
4. *Vinna vidére.* A levelezést szívesen veszszük, az orvosi tanácsadással élünk.
5. *Kuthennek.* A „vén kofa“ szép; azaz, hogy a vén kofa bizony nem szép, hanem a költemény. Szívesen veszszük a többit.

6. *Gyöngre.* A leirt esemény valószínűtlen, ha szerző a boros pohár helyett a tintás kalamárist hajtotta fel, hát akkor mivel írta le ezt a történetet?

7. *Ivancsára Madzag Lacsí.* Elszakadt biz az.

8. *Szerényi Pesten.* Még azért, hogy valami nagyon rossz, nem következik ám belőle, hogy jó lesz ez az üstökösnek.

9. *Vács.* Az üstökös kritikálása. Sok humorral van írva, folytatásokat várunk.

10. *Saturnus.* Nem lehet. 11. *Mai világ.* Nem adható. 12. Több rendbeli ajánkozásra válaszoljunk, hogy csak akkor fogjuk tudni, hogy mit válaszoljunk? ha meglátjuk, hogy mire? Előlegesen levelet küldeni hozzánk valami tartalom nélkül, nem egyéb, mint 3-6-9 kros postabélyeg elvesztesgetése ebben a pénzzük világban.

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos: **Jókai Mór.** — Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten (egyetem-utca 4. sz.).